

РЕШЕНИЕ

№ 19259

гр. София, 05.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8031** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2-3 ДОПК.

Образувано е по жалба на „ГО.ТО Логистикс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], у.“В. поляна“ №1 ап.3, представявано от управителя Г. Т., срещу Решение № П-6 от 25.07.2024 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) С., с което е оставена без уважение жалбата му вх. № ВхК-15459/17.07.2024 г. срещу акт за прихващане и възстановяване /АПВ/ № Р-22221724002804-171-001/16.07.2024г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С..

Излагат се съображения за незаконосъобразност на решението и потвърдения с него Акт за прихващане и възстановяване /АПВ/, поради противоречие с процесуалния и материален закон. Жалбоподателят счита, че в процесното решение липсват мотиви, не са обсъдени възраженията на жалбоподателя, формулирани при административната процедура по оспорването на АПВ, а решаващият орган е подходил формално, с което е нарушил принципите на обективност и добросъвестност. Сочи, че самият АПВ е незаконосъобразен, оспорва изводите на органа, че в международните товарителници липсват реквизити, изтъква, че в Конвенцията за договора за международен превоз липсват подобни изисквания, наличието на товарителници е предвидено като алтернатива на писмените потвърждения или обратно, съгласно разпоредбата на чл. 45 т.2 б.“А“ от ППЗДДС, а всички останали твърдения не представляват законово основание за формирането на извод за липса на ВОД /вътреобщностна доставка/. Според жалбоподателя АПВ е издаден без да са събрани съответните доказателства, от които безспорно да се установява, че ВОД не е извършен. Актът се базира на предположения за размера на данъците, които се очаква да бъдат установени при ревизията. Нормата на чл. 92 ал.11 от ЗДДС изисква посочването на

размера и момента на настъпване на изискуемостта на публичните вземания, точният размер на данъка определя и възможността за пълно или частично възстановяване. Процесният акт не съдържа мотиви в посочения смисъл.

Претендира отмяна на Решение № П-6 от 25.07.2024 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) С., с което е оставена без уважение жалбата му вх. № ВхК-15459/17.07.2024 г. и на потвърдения с него акт за прихващане и възстановяване /АПВ/ № Р-22221724002804-171-001/16.07.2024г. , издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С..

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ц., който поддържа жалбата, претендира разноски по списък.

Ответникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., не се представлява.

СГП не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. -ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С оспорения Акт за прихващане и възстановяване по чл. 92 ал.11 от ЗДДС №Р-22221724002804-171-001/16.07.2024г. е отказано възстановяване на ДДС за периода 01.04.2024г. до 30.04.2024г.

В мотивите на АПВ е посочено, че дружеството е приложило нулева данъчна ставка на ДДС за извършена от него ВОД на кристална захар на стойност 2 023 581,52лв. с получател GIANAVAR DANUBE S.R.L с VIN RO47319406 и GREEN ECO TRANSLINE S.R.L с VIN RO46183550. В приложените писмени доказателства – фактури, товарителници и писмени потвърждения, според органа се констатира, че в международните товарителници липсват дата, подпис и печат на получателите на стоката. В писмените потвърждения не са посочени номерата на фактурите и количеството на стоките, вид и марка транспортно средство, име на лицето, предало стоките, длъжностното му качество, име на лицето , получило стоките и длъжностното му качество, каквото е изискването на чл.45 т.2 б.“а“ от ППЗДДС. Не са представени и документ за извършени плащания/прихващания по доставките. Поради изложеното, според органа липсват данни, удостоверяващи законосъобразното прилагане от страна на дружеството на нулева данъчна ставка и за „ГО.ТО Логистикс“ ЕООД ще възникне задължение в размер на 404 716,30лв. По изложените съображения органът счита, че не са налице данни за възстановяване на декларирания от задълженото лице ДДС за възстановяване в размер на 403 485,41лв.

По повод на обжалване по административен ред, АПВ е потвърден с оспореното Решение № П-6 от 25.07.2024 г., на директора на ТД на НАП С.. В него е посочено, че спрямо дружеството е започнало ревизионно производство за установяване на задължения за ДДС за периода 01.04.2024г. 30.04.2024г. Органът е счел, че за лицето не са приложими обстоятелствата по чл. 92 ал.3 от ЗДДС, тъй като в хода на ревизията не са събрани изискуемите документи относно декларираните доставки от ревизираното лице. В хипотезата на чл. 92 ал.8 от ЗДДС, когато е започнала ревизия срокът за възстановяване на данъка е срокът на издаване на РА, освен когато лицето предостави обезпечение в пари, държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция със срок на действие не по-малко от 6м. Според решаващия орган в хода на ревизията са налични данни за обосновани очаквания за корекция на декларираните от дружеството резултати, поради което следва да се приложи разпоредбата на чл. 92 ал. 11 от ЗДДС, а претендираният данък може да се различава от искания за възстановяване, който размер на установяване /или възстановяване на задълженията се очаква да бъдат установени при приключване на ревизията.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директорът на Териториалната дирекция на НАП – С..

Съгласно чл. 92, ал. 11 ЗДДС в случаите по ал. 3 при възложена проверка данъкът се прихваща или възстановява в 30 - дневен срок, а при възложена ревизия данъкът се прихваща или възстановява изцяло, или частично в 30-дневен срок от връчване на заповедта за ревизия в размер, представляващ разликата между декларирания данък за възстановяване и размера на данъците и задължителните осигурителни вноски, които обосновано се очаква да бъдат установени при ревизията. Актът, с който се възстановява или отказва възстановяването при възложената ревизия, се обжалва по реда на Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, предвиден за обжалване на обезпечителните мерки. За невъзстановената част от декларирания данък за възстановяване се прилага ал. 8.

Предмет на проверка при настоящото съдебно производство е наличието именно на горепосочените законови предпоставки за приложението на чл. 92, ал. 11 от ЗДДС – обосноваността на данъците и задължителните осигурителни вноски, които се очаква да бъдат установени при ревизията, с чийто размер е намален декларираният от дружеството данък за възстановяване.

АПВ № Р-22221724002804-171-001/16.07.2024г е издаден на основание чл. 92, ал. 11 ЗДДС в хода на възложена със ЗВР № Р 22221724002804-020-001/11.06.2024г. ревизия на дружеството. Същият е издаден от компетентен орган, по предвидения от закона ред и в съответната форма, поради което не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Решение № П – 6 от 25.07.2024 г. на Директора на ТД на НАП – С. е издадено по реда на чл. 92, ал. 11 ЗДДС вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК от компетентен орган и в съответната форма.

Жалбоподателят е подал СД по ЗДДС за данъчен период месец април 2024г. и е декларира дал данък върху добавената стойност за възстановяване. Не е спорен въпросът, че по повод на така декларирания данък върху добавената стойност за възстановяване е издаден и обжалваният АПВ, с който се прави твърдение, че има "обосновано" очакване на задължения по ЗДДС, които ще бъдат установени в резултат на извършвана ревизия.

Актът за прихващане или възстановяване е валиден административен акт, като издаден от компетентен орган, след извършена проверка, в писмена форма и съдържа изложение на фактически и правни основания за постановяването му, но същите не съставляват адекватни мотиви на акта, т. к. не отговарят на предмета на производството. Установеният порок на формалната законосъобразност на АПВ разкрива и неговата необоснованост и материална незаконосъобразност. В АПВ изобщо не е коментирано, че са налице очаквания установените задължения по ЗДДС при ревизията да превишават размера на декларирания ДДС за възстановяване по предявената СД за данъчен период м. 04. 2024 г. По съществото си всички изложени от административния орган мотиви касаят наличието или липсата на осъществени ВОД, факти и обстоятелства, които следва да бъдат установявани едва с издавания в края на производството ревизионен акт. Липсват мотиви по съществения за законосъобразността на процесното АПВ въпрос, а именно - налице ли е обоснованост на предположенията за размера на данъците, които се очаква да бъдат установени при ревизията.

Логическото тълкуване на разпоредбата на чл. 92, ал. 11 от ЗДДС налага извод, че този институт е форма на предварително обезпечаване на бъдещи публични вземания, които предстои да се установят с ревизионен акт, като самата норма от една страна предполага налично ревизионно

производство, а от друга страна урежда ред за оспорване, идентичен с този предвиден за института на останалите предвидени в ДОПК обезпечителни мерки.

Изложеното дотук води до извода, че в този процесуален акт /АПВ/ следва да се посочи какъв е размерът на очакваните да бъдат установени с ревизионен акт данъци и/или други публични вземания, който размер на практика ще се обезпечи чрез прихващането с вземането на провереното лице. Не е предвидена възможност за отказ да се прихване надвнесен данък, а само възможност да се откаже пълно или частично му възстановяване.

Предвидената обвързана компетентност, произтичаща от нормата, дава възможност на приходния орган при обосновано очаквано установяване на публични вземания, надхвърлящи надвнесен и подлежащ на възстановяване ДДС, да прихване изцяло тази подлежаща на възстановяване сума от очаквания по-голям размер на бъдещите публични вземания или да възстанови частично надвнесения данък до по – малкия размер на очакваните да бъдат установени чрез ревизионен акт публични вземания, като във втория случай техният размер ще е по – малък от дължимата за възстановяване сума.

В акта следва да се посочи какви именно данъци се очаква да бъдат установени в ревизията, какъв ще бъде техният размер и кога е настъпила изискуемостта им, като се мотивира дали се отказва пълно или частично възстановяване на надвнесен данък или се прихваща този надвнесен косвен данък с тези изискуеми публични вземания, които ще бъдат установени.

Видно от съдържанието на процесния АПВ такава проверка и мотиви не се съдържат. Съобразно изложеното съдът намира, че доказателствата, които са били събрани и обсъдени при проверката не водят до извод, че са налице "обосновани очаквания" на задължения по ЗДДС, които ще бъдат установени, респ. не са доказани основания за обезпечаването на такива задължения. При липсата на императивно определените в разпоредбата на чл. 92, ал. 11 от ЗДДС условия, за органите по приходите не са били налице основания за направения отказ за възстановяване на декларирания данък за период 01.04.2024 г. – 30.04.2012 година.

Тук следва да се посочи, че органите по приходите са се ограничили само до изброяване на извършените от тях действия по събиране на доказателства.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспорваният АПВ е издаден при неправилно приложение на материалния закон – чл. 92, ал. 11 вр. ал. 3, т. 1 от ЗДДС, поради което е незаконосъобразен. Незаконосъобразно е и потвърждаващото решение на директора на ТД на НАП – С., тъй като компетентният орган е преповторил твърденията, изложени в АПВ и така е одобрил бездействието на органите по приходите да посочат основания и мотиви относно отказаното възстановяване на ДДС за процесния период.

По изложените съображения и с оглед обстоятелството, че възстановяването на недължимо събрани суми е предоставено в изключителната компетентност на орган по приходите, поради което в производствата по оспорване на АПВ съдът не е инстанция по същество на спора и не е компетентен да постанови възстановяване на претендираната сума, АПВ Р-22221724002804-171-001/16.07.2024г. , издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. и потвърждаващо го Решение № П-6 от 25.07.2024 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) С. следва да се отменят и на основание чл. 160, ал. 3 от ДОПК делото да се изпрати като преписка на издателя на АПВ, който да издаде съответният акт за прихващане и възстановяване, като при новото произнасяне следва стриктно да се съобрази с нормата на чл. 92, ал. 11 вр. ал. 3, т. 1 от ЗДДС, събраните до датата на издаване на новия акт данни и в случай на отказ за възстановяване да се изложат ясни, точни и конкретни съображения. При този изход на спора следва да се уважи искането на жалбоподателя и да му се присъдят сторените от него съдебно деловодни разноски, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК,

в размер на 23 000 лв., заплатено адвокатско възнаграждение, за което са представени доказателства за плащането му. Същият е съобразен с разпоредбата на чл. 7 ал.2 т.5 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9.07.2004 Г. ЗА ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ ЗА АДВОКАТСКА РАБОТА (ЗАГЛ. ИЗМ. - ДВ, БР. 14 ОТ 2025 Г.)

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 3 от ДОПК, Административният съд – С. град
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС № Р-22221724002804-171-001/16.07.2024г. , издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № П-6 от 25.07.2024 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) С..

ИЗПРАЩА административната преписката на компетентния орган по приходите при ТД на НАП – С. за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на „ГО.ТО Логистикс“ ЕООД ЕИК[ЕИК] сторените съдебно - деловодни разноски в размер на 23 000(двадесет и три хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: